

CRvB 12 mei 2009, LJN: BI4343, zaaknr. 07/5251 WWB

<http://www.rechtspraak.nl/ljn.asp?ljn=BI4343>

Art.: 3:2 Awb, 54, lid 3, sub a, en 58, lid 1, aanhef en sub a, WWB

Trefw.: intrekking en terugvordering bijstand, onderzoeksplicht, zorgvuldige voorbereiding, belastend besluit, bewijslast, bewijslastverdeling, bewijsrisico, belastingsignaal, Suwinet, ketenpartners, herroepen besluit

Samenvatting

De belastingdienst heeft het gemeentebestuur via een zgn belastingsignaal geïnformeerd, dat bijstandsccliënt in 2002 inkomsten uit arbeid bij een uitzendbureau heeft ontvangen. Naar aanleiding hiervan is onderzoek ingesteld. Door verkoop en latere opheffing van het uitzendbureau kon geen looninformatie worden verkregen. Wel ontving het gemeentebestuur informatie over de arbeidsverhoudingen van betrokkene via Suwinet-inkijk. Vervolgens is een intrekking- en een terugvorderingsbesluit genomen. Betrokkene heeft steeds ontkend dat zij voor een uitzendbureau heeft gewerkt.

In beroep was de rechtbank van oordeel dat het gemeentebestuur onvoldoende heeft aangetoond dat sprake is van schending van de inlichtingenverplichting door betrokkene. Door te verwijzen naar informatie die afkomstig is van Suwinet (Suwinet-inkijk) heeft appellant niet voldaan aan de op hem rustende bewijslast, nu niet is gebleken dat deze informatie afkomstig is van een andere instantie dan de belastingdienst.

De Raad oordeelt als volgt.

De Raad stelt voorop dat het hier gaat om de intrekking van een eerder toegekend recht op bijstand, mitsdien een voor betrokkene belastend besluit. Dit brengt met zich mee dat het aan het college van B en W is om de nodige kennis te vergaren over relevante feiten en omstandigheden en op het college de bewijslast rust ten aanzien van de vraag of is voldaan aan de voorwaarden om tot intrekking van het recht op bijstand over te gaan.

In gevallen waarin het gemeentebestuur van de belastingdienst informatie ontvangt over door een belanghebbende genoten inkomsten uit arbeid, heeft het gemeentebestuur naar vaste rechtspraak in voldoende mate aan deze onderzoeksplicht en bewijslast voldaan, indien de uit het onderzoek van de werkgever en/of het UWV verkregen gegevens de informatie van de belastingdienst bevestigen.

Daarbij is wel vereist dat de uit beide bronnen verkregen gegevens op relevante onderdelen, waaronder het sofinummer van de belanghebbende, de werkgever, de arbeidsverhouding en het loon van de belanghebbende met elkaar overeenstemmen.

Indien het gaat om werkzaamheden op basis van een uitzendovereenkomst ligt het uit een oogpunt van een evenwichtige bewijslastverdeling en gelet op de aan appellant als bestuursorgaan ter beschikking staande onderzoeksmogelijkheden tevens op de weg van appellant om in het kader van het onderzoek naar een belastingsignaal bij het uitzendbureau naast de loongegevens ook de naam van de inlener(s) op te vragen.

Is aan deze eisen voldaan, dan kan hieraan de conclusie worden verbonden dat de belanghebbende inkomsten uit arbeid heeft ontvangen, tenzij belanghebbende het tegendeel aantoonthans aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat het gemeentebestuur niet over looninformatie van het uitzendbureau kon beschikken. Anders dan de rechtbank is de Raad van oordeel dat voldoende vaststaat dat de uit Suwinet verkregen gegevens afkomstig zijn van een andere instantie dan de belastingdienst, namelijk van het UWV omdat werkgevers tot 1 januari 2006 verplicht waren om aan het UWV melding te maken van een nieuw dienstverband en loonopgave te doen.

Uit de gegevens van Suwinet is echter niet af te leiden bij welke inlener(s) betrokkene zou hebben gewerkt. In zoverre is appellant tekort geschoten in de voldoening aan de op hem rustende onderzoeksplicht. Dit betekent dat het intrekking- en terugvorderingsbesluit op bezwaar in strijd met art. 3:2 Awb niet met de nodige zorgvuldigheid is voorbereid en de rechtbank dit, zij het op andere gronden, terecht heeft vernietigd.

Aan het primaire kleeft hetzelfde – niet herstelbare - gebrek. Want dat nader onderzoek bij de werkgever niet meer tot de mogelijkheden behoort, dient gelet op de bewijslastverdeling voor rekening en risico van het bestuursorgaan te blijven. Derhalve wordt de aangevallen uitspraak vernietigd voor zover appellant is opgedragen om een nieuw besluit op bezwaar te nemen te nemen en wordt het primaire besluit herroepen.

Noot

1. De CRvB heeft in korte tijd twee uitspraken gedaan over de bewijsproblematiek inzake een door een gemeentebestuur genomen intrekings- en terugvorderingsbesluit met betrekking tot een in 2002 verleende bijstandsuitkering wegens schending van de inlichtingenplicht (thans: art. 17 Wwb). In beide gevallen was de aanleiding een zgn. belastingsignaal, dat wil zeggen actieve informatieverstrekking van de belastingdienst over door bijstandsccliënten in enig jaar genoten inkomen uit arbeid. Doel ervan is de bestrijding van zgn. witte fraude van uitkeringsgerechtigden. De eerste uitspraak is die van 7 april 2009, LJN: BI1928. De tweede uitspraak van 12 mei 2009 is hiervoor opgenomen. Het gemeenschappelijke element is dat het gaat om een uitzendbureau als werkgever. In de hiervoor opgenomen uitspraak is het uitzendbureau later overgenomen en vervolgens beëindigd, onder verdwijning van de administratie. In de uitspraak van 7 april gaat het om een nog bestaand uitzendbureau, met een – gesteld onjuiste - administratie. In beide gevallen is sprake van de suggestie van werkgeversfraude. In de geplaatste uitspraak heeft de bijstandsccliënt steeds volgehouden nooit voor het betreffende uitzendbureau gewerkt te hebben. In de uitspraak van 7 april heeft betrokkene, onder verwijzing naar de niet corresponderende gegevens van belastingdienst en uitzendbureau (UWV?), steeds gesteld dat het uitzendbureau misbruik heeft gemaakt van zijn sofinummer. In deze eerste uitspraak oordeelt de Centrale Raad dat het besluit op bezwaar - in strijd met art. 3:2 Awb - niet met de nodige zorgvuldigheid is voorbereid. Nu de door het uitzendbureau verstrekte loongegevens niet overeen kwamen met de door de belastingdienst verstrekte informatie had het gemeentebestuur nader onderzoek moeten instellen door bij het uitzendbureau meer loongegevens op te vragen alsmede de naam van de inlener(s), terwijl zo nodig een ander gegevensbestand, zoals het Suwinet, geraadpleegd had moeten worden.

De Raad vernietigt de aangevallen uitspraak en het besluit op beroep, bepalend dat het college een nieuw besluit op bezwaar dient te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

Anders de opgenomen uitspraak van 12 mei, waarin de terugkoppeling naar de administratie van werkgever weliswaar feitelijk onmogelijk bleek, maar het gemeentebestuur wel Suwinet heeft geraadpleegd, in het bijzonder de registratie van het UWV. De Raad constateert hierin dat werkgevers tot 1 januari 2006 verplicht waren om bij het UWV melding te maken van een nieuw dienstverband, met inbegrip van de loongegevens. Vergelijking van bij de belastingdienst en bij het UWV geregistreerde loongegevens was dus feitelijk mogelijk. De Raad laat dit punt verder rusten en concentreert zich op een verificatie van het belastingsignaal aan de hand van door inlener(s) te verstrekken gegevens. Bij welke inlener(s) betrokkene gewerkt zou hebben is echter niet bij het UWV geregistreerd, ook niet voor 1 januari 2006. Suwinet-inkijk biedt dus geen soulaas. Dat nader onderzoek bij de werkgever, het uitzendbureau, inmiddels onmogelijk is geworden dient naar 's Raads oordeel op grond van de bewijslastverdeling voor rekening en risico van het gemeentebestuur te blijven.

2. Deze uitspraken staan in de sleutel van de vaste rechtspraak van de Centrale Raad met betrekking tot onderzoeksplichten, bewijslast- en risicoverdeling ter zake van (reparatoire) intrekings- en terugvorderingsbesluiten van bijstands- en werkloosheidsuitkeringen, toegespitst op art. 3:2 Awb.

Deze uitspraken zijn relevant vanwege de voelbare spanning tussen de open geformuleerde en door de bestuursrechter nader geconcretiseerde onderzoeksplicht in art. 3:2 Awb, de achterliggende – wettelijk geregelde en op samenwerking van de uitvoeringsorganisaties gebaseerde – structuur van de gegevensverwerking in de sociale zekerheid en de problematiek van de kwaliteit van de informatie, als gevolg van gegevensverstrekking door malafide werkgevers. Een tweede punt is het opvoeren van Suwinet(-inkijk). In de rechtspraak is Suwinet nog slechts eenmaal eerder, en dan nog zijdelings, genoemd, te weten in de uitspraak van de Rechtbank Amsterdam van 20 maart 2008, LJN: BD1869.

3. Vanaf 1 januari 2006 is de heffing en invordering van de premies voor de werknemersverzekeringen overgegaan van de UWV naar de belastingdienst. Zie de Wet financiering sociale verzekeringen en het Besluit Wfsv (operatie Walvis). Hiertoe is bij de belastingdienst de Werkgeversadministratie ingericht betreffende inhoudingsplichtigen voor de loonheffingen. De UWV is verantwoordelijk voor het bijhouden van de Polisadministratie, zoals omschreven in art. 33 Wet Suwi en nader is uitgewerkt in de art. 5.1 en 5.2 van het Besluit Suwi en in art. 3.5 e.v. van de Regeling Suwi. Daarnaast beschikt de UWV over een kopie van de Werkgeversadministratie van de Belastingdienst (zie art. 124a Wet fsv). De gegevensverwerking van de UWV ten behoeve van de vervulling van zijn taken is voorts geregeld in de art. 33a t/m 33d van de Wet Suwi in samenhang met hfdst. 9, waarin de rechtstreekse en wederzijdse informatieverplichtingen zijn vastgelegd, in combinatie met een strikte geheimhoudingsplicht in art. 74, een en ander toegespitst op de werking van de Wbp. De gegevensverwerking door de gemeentebesturen ten behoeve van de Wwb (eerder Abw) is waar het gaat om de onderlinge gegevensverstrekking van UWV, SVB en gemeenten geregeld in de art. 62 en 63 Suwi alsmede in het Besluit en de Regeling Suwi.

Het op de UWV van toepassing zijnde informatieregime bevat in art. 3.12 van de Regeling Suwi een specifieke bepaling met betrekking tot hetgeen in de Polisadministratie over uitzendkrachten moet worden vastgelegd, waaronder het kantooradres en telefoonnummer van het uitzendbureau.

4. De aanvraag (intake) van een bijstandsuitkering loopt (thans) ingevolge art. 30c Wet Suwi over het UWV. Zie de wijziging van de Wet Suwi, Stb. 2008, 600. Afgezien van de genoemde informatiebevoegdheden in de Wet Suwi is de informatiepositie van college van B en W bij de uitvoering van die wet primair in de Wwb geregeld. Zie wat de inlichtingenplicht van de aanvrager c.q. bijstandscient betreft de art. 17, 53a en 54 Wwb alsmede die van een ieder - in het bijzonder van de werkgever - in art. 63 en van instanties (en andere derden), waaronder belastingdienst en UWV in art. 64. De informatie-aanspraken jegens andere instanties vinden als regel hun begrenzing in de beschikbaarheid van reeds aanwezige gegevens. Vandaar de betekenis van de hiervoor genoemde wettelijke informatieregelingen. In het voorliggende geval is voor het gemeentebestuur met name relevant de Werkgeversadministratie van de belastingdienst en de ingevolge art. 3.12 van de Regeling Suwi in de Polisadministratie van het UWV opgenomen informatie over uitzendkrachten. De inlichtingenplichten van betrokkene en werkgevers hebben een meer open karakter, zij het dat art. 63, lid 1, Wwb een impliciete beperking van de inlichtingenplicht van de werkgever bevat tot inkomsten uit arbeid.

5. Een belangrijke ontwikkeling is de invoering op 1 januari 2008 van de Wet gegevensuitvraag werk en inkomen (Stb. 2007, 555) en de daarmee samenhangende wijziging van Besluit en Regeling Suwi. De kern van dit regime is een gebruiksplicht van de polisadministratie van de UWV, de verzekerdenadministratie van de SVB en de GBA, prevalerend boven de inlichtingenplicht van betrokkene (art. 28 Wet Suwi). Deze wetgevingsoperatie is een onderdeel van de invoering van het stelsel van basisregistraties. Zie G. Overkleeft-Verburg, Basisregistraties en rechtsbescherming. Over de dualisering van de bestuursrechtelijke rechtsbetrekking. NTB 2009, nr. 4, p. 70 e.v. Een onderdeel van dit stelsel is de – nog niet ingevoerde – Basisregistratie Inkomen van de belastingdienst (Stb. 2008, 269). De kern van het concept van de basisregistraties is de taakverdeling en specialisatie in gegevensverwerking op basis van het beginsel “eenmalige gegevensverstrekking, multifunctioneel gebruik”, de gebruiksplicht van bestuursorganen, de terugmeldplicht van gesignaleerde onjuistheden en de onderzoeks- en correctieplicht van de (bron)houder van de betreffende basisregistratie.

De wetgeving met betrekking tot basisregistraties is ten dele reeds in werking getreden. Met de kernbepalingen, in het bijzonder de gebruiksplicht, zal dat grotendeels het geval zijn op 1 januari 2010.

De wetgeving inzake basisregistraties werkt rechtstreeks door in de onderzoeksplicht c.q. het vereiste van een zorgvuldige voorbereiding in art. 3:2 Awb. Wat als zodanig heeft te gelden wordt mede door deze wetgeving bepaald, want voor maatwerk in de vorm van het inwinnen van inlichtingen bij betrokkenen en derden zal veel minder ruimte zijn. Verder impliceert de

gebruiksplicht dat in beginsel moet worden afgegaan op de informatie in de basisregistraties, de juistheid ervan wordt derhalve verondersteld (rechtsvermoeden).

6. De grondslag van Suwinet is art. 62, tweede lid, Wet Suwi. De term Suwinet wordt niet (meer) in de wet en de uitvoeringsregelingen gebruikt (wel in de toelichting op de Regeling Suwi). Genoemde bepaling spreekt over: de instandhouding van “elektronische voorzieningen” ten behoeve van de in het eerste lid aangegeven – taakgebonden - gegevensuitwisseling door UWV, SVB en de colleges van B en W. Bovendien hebben de elektronische voorzieningen betrekking op: “de verwerking van gegevens waarvan de verkrijging en verstrekking door de in de eerste zin genoemde bestuursorganen op grond van enig wettelijk voorschrift is toegestaan”. De zorg voor de instandhouding ervan is een gezamenlijke verantwoordelijkheid van UWV, SVB en gemeenten in het verlengde van de samenwerkingsverplichting ex art. 9 Wet Suwi, nader uitgewerkt in het Besluit en de Regeling Suwi. Ingevolge art. 62, vierde lid, zijn inrichting, beheer en beveiliging van de elektronische voorzieningen bij en krachtens Amvb vastgesteld, in het bijzonder in par. 5.6 van het Besluit Suwi en in de art. 6.3 en 6.4 van de Regeling Suwi.

Hieruit blijkt, dat anders dan de Raad en de rechtbank in de hiervoor genoemde uitspraken lijken te menen, Suwinet niet een zelfstandig gegevensbestand is maar een elektronische toegangs- en netwerk(communicatie)voorziening met betrekking tot achterliggende gegevensbestanden van bij en krachtens de wet (Wet Suwi en uitvoeringsregelingen, zoals de Wwb) bij hun taakvervulling te gebruiken informatiebronnen van derden, in het bijzonder – echter niet uitsluitend – de Suwi-partners. Suwinet is dus niet meer en niet minder dan een elektronische faciliteit die het uitvoeringsinstanties, waaronder de gemeenten mogelijk maakt om, taakgebonden en via een besloten netwerk, externe bronnen te raadplegen (vgl. Suwinet-inkijk), waaronder die van het UWV en de belastingdienst. Zie in dit verband het Digitaal Klantdossier, als product van zo’n toegangsapplicatie. Suwinet wordt nog verder ontwikkeld in relatie tot de invoering van elektronische werkprocessen. Suwinet is aan te merken als - beperkte vorm van - gegevensverwerking in de ruime definitie van dit begrip in art. 1, aanhef en sub b, Wbp. Er moet echter uitdrukkelijk worden onderscheiden tussen Suwinet als in beginsel neutrale toegangs- en netwerkfaciliteit en de achterliggende – grotendeels bij en krachtens de wet tot in detail genormeerde – gegevensbestanden, onder verantwoordelijkheid van specifieke bestuursorganen.

7. Nog een opmerking over het door de Centrale Raad gebruikte begrip ketenpartner en de kwalificatie als zodanig van de belastingdienst. De term ketenpartner is geen juridisch begrip, maar een bestuurskundige aanduiding. Als zodanig wordt het gebruikt in de toelichting op art. 2.1 in het Besluit Suwi en Bijlage IV bij de Regeling Suwi. Verder komt het in de wet- en regelgeving niet voor. Een eveneens gangbaar begrip is “Suwi-partners” of “Suwi-ketenpartners” of “Suwi-partijen”, in verband met de samenwerkingsplicht in art. 9 Wet Suwi. Een hiermee samenhangende term is die van Suwi-domein. De term ketenpartner wordt in beginsel slechts gebruikt als aanduiding van het functionele verband tussen UWV, de SVB, de gemeenten, de Arbeidsinspectie en de SIOD, dat wil zeggen voor samenwerkende partijen in de sector Werk en Inkomen. Anders dan in de hiervoor opgenomen uitspraak wordt de belastingdienst niet als ketenpartner aangemerkt, evenmin als de Dienst Wegverkeer (kentekenregister), de Kamers van Koophandel (handelsregister) en het Kadaster.

8. Helaas is de informatiewerkelijkheid minder fraai dan de regelingen doen veronderstellen. De samenwerking van UWV en belastingdienst bij het realiseren van een stabiele loonaangifteketen na de invoering van de wet Walvis heeft zeer veel problemen opgeleverd. Zie de brief van de minister en staatssecretaris van SZW aan de Tweede Kamer van 18 november 2008 met als bijlage het Negende rapport inzake de samenwerking van UWV en Belastingdienst, Kamerstukken II 2008/09, 26448 nr. 388 en andere stukken onder dit kamerstuknummer. Hieruit blijkt dat er grote problemen zijn met betrekking tot de kwaliteit van bij de belastingdienst geregistreerde loongegevens. Een tweede probleem, direct relevant in verband met de hier besproken uitspraken, is dat van de omvangrijke fraude door malafide uitzendbureaus. Zie in het bijzonder de brief van de minister van SZW van 19 juni 2008 aan de Tweede Kamer, Kamerstukken II 2007/08, 17050 en 29407, nr. 358 en de jaarverslagen over

2007 (Kamerstukken II 2007/08, 17050, nr. 356) en 2008. In 2007 ging het om 22 als zodanig vastgestelde malafide uitzendbureaus, in 2008 om 48. Zie in dit verband de recente indiening van het wetsvoorstel inlenersaansprakelijkheid (wijziging titel 7.10 BW), Kamerstukken II 2008/09, 31833 nrs. 1-3.

Is sprake van malafide uitzendbureaus, dan kan dat voor de kwaliteit van de gegevensverwerking door belastingdienst en UWV belangrijke negatieve consequenties hebben.

Er zijn verschillende vormen van malafiditeit van uitzendbureaus, uiteenlopende van het uitlenen van - contant afgerekende - zwartwerkers tot gevallen waarin wit gewerkt wordt, het uitzendbureau echter buiten medeweten van de uitzendkracht de meldingen aan UWV en belastingdienst manipuleert, dan wel identiteitsfraude pleegt door het insturen van meldingen met gebruik van sofinummers van anderen. Dit zijn specifieke gevallen van werkgeversfraude door uitzendbureaus, die naar uit de genoemde stukken blijkt, op grote schaal voorkomen.

Zoals ook in de hiervoor opgenomen uitspraak het geval was kan een dergelijke fraude met betrekking tot de meldingsplicht van de werkgever grote consequenties voor de uitzendkracht hebben, met name de intrekking en terugvordering van bijstand. De gegevensverstrekking aan UWV en belastingdienst gaat immers geheel buiten hem om. Weliswaar kan hij bij deze instanties zijn Wbp-rechten met betrekking tot inzage en correctie uitoefenen, maar hij is daartoe niet verplicht, nog afgezien van – feitelijke en juridische - belemmeringen bij de effectuering van deze rechten.

9. Naar vaste rechtspraak hanteert de Centrale Raad in dit type gevallen een bewijslast- en risicoverdeling, ervan uitgaande dat de intrekking van een eerder toegekend recht op bijstand een belastend besluit is, zodat het aan het college van B en W is om onderzoek te doen, want op het college de bewijslast rust of voldaan is aan de relevante intrekkingsvoorwaarden.

Daarbij geldt als uitgangspunt dat van de belastingdienst verkregen informatie (belastingssignaal) door de uitkeringsinstantie niet zonder meer als juist mag worden opgevat. Dat is eerst het geval als de verkregen informatie wordt bevestigd via vergelijking met een onafhankelijke bron, i.c. de Polisadministratie van de UWV, in het bijzonder waar het gaat om: sofinummer betrokkene, de werkgever, de arbeidsverhouding en het loon van betrokkene. Zie beide uitspraken.

Hiertegen is het volgende in te brengen. Aannemelijk is dat een malafide uitzendbureau zijn meldingen aan UWV en belastingdienst als regel op elkaar zal afstemmen. Vergelijking van aan beide bronnen ontleende gegevens zal derhalve niet meer opleveren dan het signaleren van mogelijke verwerkingsfouten bij een registrerende instantie. Zoals hiervoor bleek en de Raad ook in zijn opgenomen uitspraak constateert is een toereikende vergelijking van loongegevens na 1 januari 2006 niet meer mogelijk omdat deze uitsluitend door de belastingdienst verwerkt worden en de UWV over niet meer dan een kopie van deze loongegevens beschikt. Dit betekent dat in ieder geval voor intrekkingsbesluiten met betrekking tot bijstandsverlening in de periode na 1 januari 2006 geldt, dat het aanmerken van overeenstemming bij bestandsvergelijking van belastingdienst en UWV als voldoende onderzoek naar de juistheid van het belastingssignaal, behoudens tegenbewijs van de uitzendkracht (o.w. 4.3), niet meer kan worden gehandhaafd. Bij de inwerkingtreding van de Basisregistratie Inkomen per (naar verwachting) 1 januari 2010 verandert de situatie opnieuw omdat alsdan een gebruiksplicht voor dit type informatie gaat gelden en het bestuursorgaan, i.c. het college van B en W, in beginsel niet meer bevoegd is om zelf onderzoek te doen en zo nodig de hieraan ontleende gegevens te “corrigeren”, maar in geval van een vermoeden van informatiefraude moet terugmelden aan de belastingdienst, die alsdan onderzoeksplichtig is. De invoering van een stelsel van basisregistraties betekent derhalve dat de mogelijkheid van onderlinge vergelijking op juistheid van aan basisregistraties ontleende gegevens feitelijk vervalt (met uitzondering van verwerkingsfouten).

Het voorgaande betekent ook dat – anders dan de Raad in zijn uitspraak van 7 april aanneemt, raadpleging van Suwinet geen oplossing biedt, want geen toegang biedt tot zelfstandige bronnen van verificatie.

Zowel in de hiervoor opgenomen uitspraak als in die van 7 april is de volgende stap van de genormeerde onderzoeksplicht het opvragen bij de werkgever van de naam van de inlener(s). Zoals hiervoor bleek is die informatie niet vastgelegd in de Polisadministratie van het UWV. Wie dat zijn zal moeten blijken uit inlichtingen van de werkgever, zoals geregistreerd bij het UWV (vgl. de huidige gebruiksplicht). In dit geval liep dat mis nu het uitzendbureau – niet ongebruikelijk in deze sector – inmiddels was opgeheven. In de hiervoor opgenomen uitspraak verfijnt de Raad zijn jurisprudentie door te bepalen dat de onmogelijkheid van een verifiërend onderzoek bij de inleners voor rekening en risico komt van het bestuursorgaan. Bovendien pakt de Raad consequent door, vernietigt immers ook het primaire besluit.

10. Mijns inziens is het nodig dat de Centrale Raad zich in het licht van de herstructurering van de gegevenshuishouding van de overheid, binnen en buiten het Suwi-terrein, in het bijzonder waar het gaat om de invoering van de Wet eenmalige gegevensuitvraag (Wet Suwi c.a.) en de wetgeving inzake basisregistraties zich opnieuw bezint op de bewijslast- en risicoverdeling in het kader van intrekings- en terugvorderingsbesluiten met betrekking tot bijstands- en werkloosheidsuitkeringen. Dat geldt in het bijzonder waar het gaat om risico's als werkgeversfraude.

Zie in dit verband tevens de preadviezen voor de algemene vergadering van de VAR van 15 mei 2009: R.J.N. Schlössels, Y.E. Schuurmans, R.J. Koopman en D.A. Verburg, Bestuursrechtelijk bewijsrecht: wetgever of rechter?, Den Haag 2009.

G. Overkleeft-Verburg